

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 października 2021r.

Sąd Okręgowy w Toruniu-IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - **Sędzia SO Andrzej Walenta**

Protokolant - **st. sekretarz sądowy Katarzyna Kotarska**

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej (...) **I. O.**,

po rozpoznaniu w dniu 28 października 2021r. sprawy **M. S.** i **R. S.** oskarżonych o popełnienie przestępstwa z art. 158§1 kk,

na skutek apelacji wniesionych przez **oskarżonych M. S.** i **R. S.** oraz ich **obrońcę** od wyroku Sądu Rejonowego w T. z dnia 28 maja 2021r., sygn. akt IIK 992/20,

I. **utrzymuje w mocy** zaskarżony wyrok;

II. **zasądza** od M. S. i R. S. na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w T.) kwoty po 100zł. (sto złotych) tytułem opłat za II instancję oraz obciąża ich wydatkami postępowania odwoławczego, po 1/2 części każdego z nich.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IX Ka 468/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
CZEŚĆ WSTĘPNA		

Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego w T. z dnia 28 maja 2021 r. o sygn. akt II K 992/20

Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego
oskarżyciel posiłkowy
oskarżyciel prywatny
obrońca
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

Granice zaskarżenia

Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany	

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

Wnioski

#	uchylenie	#	Zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

Ustalenie faktów

Fakty uznane za udowodnione

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	R. S. M. S.	karalność oskarżonego niekaralność oskarżonego	aktualna karta karna	185 186
<i>Fakty uznane za nieudowodnione</i>				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

Ocena dowodów

<i>Dowody będące podstawą ustalenia faktów</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
2.1.1.1	aktualna karta karna	dokument urzędowy wystawiony przez uprawniony podmiot

<i>Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	Zarzuty obrońcy i oskarżonych zmierzające do wykazania, że sąd meriti błędnie uznał, że oskarżeni dopuścili się popełnienia przypisanego im w wyroku czynu.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
- szczegółowo punkt 5.1		
Wniosek		
- szczegółowo punkt 5.1	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
3.2.	- szczegółowo punkt 5.1	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		

Wniosek		
	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
3.3.	Zarzuty obrońcy i oskarżonych zmierzające do podważenia orzeczenia o konsekwencjach popełnienia czynu	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
- szczególnie punkt 5.1		
Wniosek		
- szczególnie punkt 5.1	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		

OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE	
4.1.		

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu Rejonowego w T. z dnia 28 maja 2021r., sygn. akt (...)	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
<p>Apelacje obrońcy jak i oskarżonych M. S. i R. S. skierowane przeciwko zaskarżonemu orzeczeniu, jawią się jako niezasadne.</p> <p>Odnosząc się łącznie do obu apelacji wskazać na wstępie należy, że skarżący niesłusznie zarzucili sądowi I instancji, że wskutek błędnej oceny dowodów sąd ten poczynił w efekcie błędne ustalenia faktyczne i uznał oskarżonych R. i M. S. za winnych naruszenia nietykalności cielesnej A. L., to jest winnych popełnienia przestępstwa z art. 217§1 kk.</p> <p>Wskazać na wstępie należy, że obrońca niesłusznie zarzucił, że wskutek błędu w ustaleniach faktycznych sąd meriti dokonał nieprawidłowej oceny społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonych, przez co uznał oskarżonych za winnych przypisanych im czynów naruszenia nietykalności cielesnej A. L. i wymierzył im kary grzywny, a nie orzekł o umorzeniu postępowania z uwagi na znikomą społeczną szkodliwość czynu bądź o warunkowym umorzeniu postępowania, co zdaniem obrońcy, byłoby sprawiedliwym wyrokiem. Natomiast sąd odwoławczy nie doszukał się wskazywanych przez obrońcę i oskarżonych istotnych wątpliwości co do sprawstwa oskarżonych, bądź co do znikomej czy nieznaczonej społecznej szkodliwości przypisanego im czynu.</p> <p>Tak więc apelacje oskarżonych M. S. i R. S. oraz ich obrońcy jako niezasadne nie zasługiwały na uwzględnienie. Mając na uwadze, że wniosku o pisemne uzasadnienie wyroku sądu odwoławczego nie złożył</p>	

obrońca, sporządzając je sąd odwoławczy – stosownie do art. 457§2 kpk – odnosił się zwłaszcza do argumentacji zawartej w środku odwoławczym wniesionym przez oskarżonych M. S. i R. S., nie pomijając jednakże zarzutów obrońcy, bowiem oba środki odwoławcze zawierają podobne zarzuty i wnioski. Poza domaganiem się uniewinnienia, skarżący także wnoszą o umorzenie postępowania względem oskarżonych.

W pierwszej kolejności należało wskazać, że konflikt dotyczący własności ziemi między stronami, a więc rodziną L. i rodziną S. trwa już od długiego okresu czasu, a niniejsza sprawa, tak jak wiele innych, także ma swoją przyczynę przez ów wieloletni konflikt. Jednakże istotnym było także zaznaczenie, że rozwiązanie wieloletniego sporu o ziemię nie leży w jurysdykcji sądu karnego, a także nie jest to przedmiotem niniejszej sprawy. Dodatkowo prawo własności ziemi lub też jego brak nie ma związku i wpływu na niniejszą sprawę, gdyż sąd karny w tym przypadku rozpatruje tylko czy doszło do popełnienia przestępstwa naruszenia nietykalności cielesnej A. L..

Mając na uwadze powyższe stwierdzić należy, że Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy przeprowadził przewód sądowy, gromadząc kompletny materiał dowodowy pozwalający na merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy. Dokonując analizy materiału dowodowego Sąd Rejonowy rozważył wszystkie okoliczności zgodnie z zasadą określoną w art. 4 kpk oraz wyczerpująco swoją ocenę uzasadnił. Nie ulega również najmniejszej wątpliwości, iż sąd I instancji w prawidłowy sposób ocenił na podstawie zebranego materiału dowodowego stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonym w zaskarżonym wyroku. Zaznaczyć należało, że istotny wpływ na ocenę społecznej szkodliwości czynu miał zamiar i motywacja oskarżonych, którzy kierowani wieloletnim konfliktem i wręcz nienawiścią do pokrzywdzonego i jego rodziny dopuścili się przestępstwa naruszenia nietykalności cielesnej. Miało to istotny wpływ, gdyż należało zauważyć, że funkcją kary jest wychowanie oskarżonych i represja, aby po raz kolejny nie popełnili czynu zabronionego. W niniejszej sprawie oskarżeni nie okazali skruchy za popełniony czyn, nie przyznali się do winy (do czego oczywiście mają prawo) i zasłaniając się konfliktem, winą obarczali pokrzywdzonego i jego rodzinę, przez co należało uznać, że społeczna szkodliwość czynu była znaczna i aby postępowanie karne i kara mogła spełnić wyżej wymienione

funkcje musi posiadać odpowiednią dolegliwość dla oskarżonych, co może wpłynąć na spełnienie się tej funkcji, bądź też na zaprzestanie lub złagodzenie wieloletniego konfliktu. Ten właśnie długotrwały konflikt i powtarzające się zdarzenia naruszające prawo karne popełniane przez obie strony sporu powoduje, że społeczna szkodliwość czynu popełnionego przez oskarżonych nie jest ani znikoma ani nieznaczna w rozumieniu prawa karnego. Należało także zwrócić uwagę na sposób i okoliczności popełnienia czynu. Oskarżeni, co wynika z przedstawionego nagrania zdarzenia, podeszli do pokrzywdzonego z zamiarem uderzenia go. Jak wynika z tego nagrania A. L. wcześniej nie uczynił nic w stosunku do oskarżonych, nie prowokował ich swoim zachowaniem.

Obrońca oskarżonych w apelacji wniesionej przez siebie wnioskował o umorzenie postępowania z uwagi na znikomą społeczną szkodliwość czynu, jednakże sąd odwoławczy po dokonaniu analizy materiału dowodowego zebranego w sprawie jak zostało już wspomniane powyżej uznał, że sąd meriti dokonał prawidłowej oceny materiału dowodowego w świetle czego należy uznać, że społeczna szkodliwość czynu w odniesieniu do czynu popełnionego przez oskarżonych była znaczna. Tym samym nie sposób było zgodzić się z wnioskiem obrońcy i orzec o umorzeniu postępowania wobec oskarżonych, Sąd odwoławczy nie zauważył także innych przesłanek, które mogłyby przemawiać za tego typu orzeczeniem. Obrońca oskarżonych w apelacji złożył także wniosek ewentualny o warunkowe umorzenie postępowania, który w ocenie Sądu Okręgowego także był niezasadny. Należało w tym przypadku odwołać się do treści art. 66§1 kk, który podaje przesłanki wnioskowanego przez obrońcę warunkowego umorzenia postępowania. „Z treści przepisu art. 66§1 kk wynika jednoznacznie, iż z dobrodziejstwa warunkowego umorzenia postępowania może skorzystać wyłącznie sprawca niekarny za przestępstwo umyślne. Podkreślić przy tym trzeba, że przesłanka ta ma charakter bezwzględny i uzależnia orzekanie o warunkowym umorzeniu postępowania od ustalenia, że w chwili wyrokowania sprawca nie jest karany za jakiegokolwiek przestępstwo umyślne, niezależnie od jego podobieństwa do czynu będącego przedmiotem postępowania i rodzaju wymierzonej uprzednio kary.” (Wyrok SN z 2.12.2020 r., III KK 324/20, LEX nr 3093443.) Odwołując się do powyżej wymienionego przepisu, który podaje przesłanki możliwości zastosowania warunkowego

umorzenia postępowania oraz do cytowanego wyroku Sądu Najwyższego stwierdzić trzeba, iż w niniejszej sprawie nie było możliwości wydania orzeczenia zgodnego z wnioskiem obrońcy co do oskarżonego R. S.. Względem oskarżonego R. S. zachodziła bowiem przesłanka, która ma charakter bezwzględny, a więc uprzednia jego karalność. R. S. został skazany przez Sąd Rejonowy w T. wyrokiem z dnia (...) w sprawie o sygn. akt (...) na karę grzywny za przestępstwo umyślne z art. 216§1 kk (zniewaga) i art. 217§1 kk (naruszenie nietykalności cielesnej) w zw. z art. 11§2 kk., co tym samym doprowadziło do spełnienia się obligatoryjnej przesłanki zakazującej stosowania warunkowego umorzenia postępowania. Zaznaczyć jednakże należało i to, że obaj oskarżeni nie spełniali także innych przesłanek, aby umożliwić sądowi warunkowe umorzenie postępowania. Wskazany wyżej art. 66§1 kk także wskazuje, że społeczna szkodliwość czynu nie może być znaczna, a w niniejszym przypadku jest ona znaczna co sąd odwoławczy wyjaśnił w powyższej części uzasadnienia. Przepis powyższy nakazuje bowiem rozpatrzyć czy właściwości oskarżonych i ich warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będą przestrzegać porządku prawnego. Sąd Okręgowy rozpoznając przedmiotową sprawę doszedł do przekonania, że również i ta przesłanka nie została spełniona przez oskarżonych M. S. i R. S., gdyż bacząc na ich długoletni konflikt z pokrzywdzonym i jego rodziną, zawziętość z jaką w nim trwają, powtarzające się zdarzenia naruszające porządek prawny, nie pozwoliło to sądowi odwoławczemu na przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będą oni przestrzegać porządku prawnego. Tym samym należało uznać, że apelacja wniesiona przez obrońcę oskarżonych była niezasadna.

Przechodząc natomiast do apelacji oskarżonych M. S. i R. S. na wstępie należało zaznaczyć, że sąd odwoławczy także uznał ją za niezasadną. Pierwszy z zarzutów podniesionych w niniejszej apelacji także odnosi się do oceny społecznej szkodliwości czynu, która zdaniem oskarżonych została w sposób nieprawidłowy oceniona i przez to sąd meriti dopuścił się obrazy przepisów prawa materialnego. Jednakże Sąd Okręgowy przyjął stanowisko tożsame z oceną sądu I instancji, co zostało wyjaśnione w powyższej części uzasadnienia. Oskarżeni podnoszą w tym zarzucie także to, że ich działanie było „samoobroną konieczną”. Należy jednakże zauważyć, że ich czyn z całą pewnością nie wypełnia przesłanek art. 25

kk, gdyż „Możliwość powołania się na instytucję obrony koniecznej jest zdeterminowana zaistnieniem zamachu. Zamachem jest zachowanie człowieka sprowadzające zagrożenie dla dobra chronionego przez prawo.” (J. Lachowski [w:] Kodeks karny. Komentarz, wyd. III, red. V. Konarska-Wrzosek, Warszawa 2020, art. 25 kk.). Wobec powyższego należało zauważyć, że na nagraniu ze zdarzenia wyraźnie widocznym jest, że osobami, które rozpoczęły całe zajście i uderzyły pokrzywdzonego jako pierwsi są oskarżeni, przez co niemożliwym jest przyjęcie, aby działali oni w ramach obrony koniecznej.

Kolejnym zarzutem jaki został podniesiony przez oskarżonych jest błąd w ustaleniach faktycznych, który polegał na niesłusznym uznaniu, że pokrzywdzony w żaden sposób nie sprowokował oskarżonych do zachowania niezgodnego z prawem, gdy w ocenie oskarżonych razem ze swoją rodziną przyjechał on na pole M. S. i R. S.. Oskarżeni przy tym powołują się na to, że ziemia na której przebywał pokrzywdzony z rodziną należy do nich, a dokumenty jakimi posługuje się rodzina L. przedstawiając swoje prawo własności są sfałszowane. Niemniej, jak wyżej wskazano, prawo własności ziemi nie jest przedmiotem postępowania w niniejszej sprawie, a należało wskazać jak na wstępie niniejszego uzasadnienia, że sąd odwoławczy działa w granicach zaskarżenia i w tym przypadku pod jurysdykcję sądu karnego podlega rozważenie tego czy doszło do przestępstwa naruszenia nietykalności cielesnej, a nie rozstrzygnięcie o prawie własności ziemi. Zważając na powyższe Sąd Okręgowy uznał zarzut błędu w ustaleniach faktycznych za niezasadny, gdyż odnosi się on do rozstrzygnięć, które nie podlegają ocenie sądu karnego.

Nie sposób było zgodzić się z kolejnym zarzutem podniesionym w apelacji, a więc nie uwzględnienia podczas określania stopnia winy oskarżonych i społecznej szkodliwości ich czynu, sposobu i okoliczności popełnienia tego czynu, zamiaru i motywacji oskarżonych oraz rozmiaru wyrządzonych szkód. Sąd Odwoławczy odniósł się do tych okoliczności w powyższej części uzasadnienia, jednakże odnosząc się do rozmiaru szkód wskazać trzeba, że: „Przedmiotem ochrony występku z art. 217 kk jest nietykalność cielesna człowieka, która jednocześnie mieści się w szerokim katalogu dóbr osobistych i jest rozumiana jako wolność od fizycznych oddziaływań na ciało ludzkie oraz wolność od niepożądanych doznań.” (Wyrok SN z 23.05.2019 r., III KK 110/18, LEX nr 2683370.).

Należy zatem zważyć, że zgodnie z powyższym wyrokiem Sądu Najwyższego chociażby niepożądane doznania są naruszeniem nietykalności cielesnej, a w niniejszej sprawie pokrzywdzony A. L. był uderzany i popychany przez oskarżonych, co wprost świadczy o tym, że rozmiar szkód był znaczny mając na uwadze naruszenie nietykalności cielesnej.

Sąd odwoławczy podczas analizy zebranego materiału dowodowego nie zauważył, aby sąd meriti dopuścił się naruszenia zasad równego traktowania stron bądź stronniczości tak na etapie postępowania przygotowawczego jak i sądowego. Oskarżeni w swojej apelacji nie wytknęli jakie zdarzenia i fakty uważają za naruszenie tychże zasad, a sąd odwoławczy nie dopatrywał się jakichkolwiek nierówności w sposobie traktowania oskarżonych i pokrzywdzonego przez sąd I instancji czy też przez prokuratora, który brał udział w sprawie. Należało także zauważyć, że Sąd Rejonowy prawidłowo dał wiarę zeznaniom pokrzywdzonego i jego rodziny, gdyż posiadali oni dowód w postaci nagrania całego zdarzenia, który odzwierciedlał ich słowa, a wyjaśnienia złożone przez oskarżonych stały w sprzeczności z ich zeznaniami oraz z nagraniem. Danie wiary jednej z grup dowodów nie jest przejawem naruszenia zasady równego traktowania bądź stronniczości, a jedynie urzeczywistnieniem zasady swobodnej oceny dowodów wyrażonej w art. 7 kpk. Należało także mieć na względzie, że sąd podczas rozpoznawania sprawy kieruje się zasadą obiektywizmu wyrażoną w art. 4 kpk. Po dokonaniu kontroli instancyjnej sąd odwoławczy uznał powyższe zarzuty za bezzasadne, gdyż nie dostrzegł, aby jakkolwiek nierówność traktowania stron bądź stronniczość miały miejsce w trakcie toczącego się postępowania.

Kolejnym z zarzutów podniesionych przez oskarżonych było błędne uznanie przez prokuratora prowadzącego sprawę, iż zdarzenie zarzucane oskarżonym i opisane w akcie oskarżenia stanowiło pobicie, a nie ewentualną bójkę. Faktem jest, że przyjęta w akcie oskarżenia kwalifikacja prawna była nieprawidłowa i nie odzwierciedlała zaistniałej sytuacji, co okazało się po przeprowadzeniu rozprawy głównej. Jednakże Sąd Rejonowy meriti na podstawie opinii biegłego lekarza specjalisty (k. 14 akt) oraz innych zebranych materiałów dowodowych w sprawie, a także w oparciu o zasady logiki i doświadczenia życiowego ocenił zajście między oskarżonymi a A. L. jako naruszenie nietykalności cielesnej tego ostatniego, a

więc wydał wyrok na podstawie art. 217§1 kk, tym samym przyjmując właściwą kwalifikację prawną do popełnionego czynu i naruszonych dóbr. Należało także zauważyć, że kwalifikacja prawna zaproponowana przez prokuratora w akcie oskarżenia nie jest wiążąca dla sądu orzekającego i stanowi ona swoistą propozycję oskarżyciela publicznego prowadzącego sprawę. To Sąd Rejonowy po przeprowadzeniu rozprawy na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów ostatecznie stwierdził, że czyn zarzucany oskarżonym w istocie stanowi naruszenie nietykalności cielesnej pokrzywdzonego, co jest rozstrzygnięciem niewątpliwie korzystnym dla oskarżonych niż uznanie ich za winnych pobicia A. L..

Ostatnim z podniesionych przez oskarżonych zarzutem jest naruszenie art. 217§1 i §3 kk, poprzez prowadzenie postępowania przed Sądem Rejonowym bez wniesionego prywatnego aktu oskarżenia przez A. L. – pomimo, że czyn oskarżonych stanowił naruszenie nietykalności. Oskarżeni mieli rację podnosząc, że przestępstwo na podstawie którego zostali skazani przez sąd I instancji ścigane jest z oskarżenia prywatnego. Należało mieć jednak na uwadze, że początkowe zarzuty jakie postawił im prokurator były oparte o art. 158§1 kk, a więc czyn ścigany z oskarżenia publicznego. Jednakże należało mieć także na względzie art. 60§1 kodeksu postępowania karnego, który wprost wskazuje, że nawet w sprawach ściganych z oskarżenia prywatnego prokurator może wszcząć sprawę lub do niej przystąpić. W niniejszym postępowaniu, co należy zaznaczyć, udział prokuratora trwał przez całe postępowanie, a pokrzywdzony występował także w roli oskarżyciela posiłkowego. Podkreślić należy, że w dniu 7 kwietnia 2021r. obecny na rozprawie głównej prokurator oświadczył do protokołu rozprawy, że „w przypadku zmiany kwalifikacji na art. 217§1 kk obejmuje czyn ściganiem” (k. 119 akt), co pozostaje w zgodzie z wymienionym art. 60§1 kpk. Sąd Rejonowy ostatecznie uprzedził oskarżonych, prokuratora, oskarżyciela posiłkowego w trybie art. 399§1 kpk o możliwości zakwalifikowania czynu zarzucanego oskarżonym poprzez zastosowanie konstrukcji art. 217§1 kk (naruszenie nietykalności cielesnej pokrzywdzonego) co do obu oskarżonych. Wobec powyższego Sąd Rejonowy nie musiał oczekiwać na prywatny akt oskarżenia A. L. czy wzajemne oskarżenie prywatne A. L. ze strony oskarżonych.

Zważając na powyższe nie sposób było doszukać się jakichkolwiek uchybień procesowych w działaniu Sądu Rejonowego. Sąd Odwoławczy po zapoznaniu się z materiałem dowodowym zebrany w niniejszej sprawie doszedł do wniosku, że sąd meriti przeprowadził postępowanie prawidłowo, w sposób zgodny z obowiązującym prawem, a materiał dowodowy ocenił zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Tym samym Sąd Okręgowy nie doszukał się podstaw do uznania apelacji za słuszną bądź choćby częściowo zasadną, przez co nie przychylił się także do wniosków w niej podniesionych.

Oskarżeni w swej apelacji wnosili o uniewinnienie bądź o uchylenie wyroku i umorzenie postępowania, a sąd odwoławczy odniósł się do tej kwestii w powyższych częściach uzasadnienia. Skarżący w apelacji złożyli także wnioski dowodowe, które podczas rozprawy głównej w postępowaniu odwoławczym obecny na rozprawie M. S. ostatecznie wycofał. Jednakże Sąd Okręgowy w uzasadnieniu swego wyroku pokrótce odnieśli się do tych wniosków dowodowych.

Większość z podniesionych w apelacji wniosków dowodowych nie ma związku z rozpatrywaną przez sąd karny sprawą, a odnoszą się one do ustalenia własności ziemi. Jednakże jak już w powyższych częściach uzasadnienia zostało wspomniane nie należy to do jurysdykcji sądu karnego, a tym samym przeprowadzenie dowodu z załączonych mapek i decyzji Wójta do pisma z dnia (...), przeprowadzenie dowodu z akt sprawy o sygn. akt (...) (także na okoliczność innych zdarzeń z udziałem rodziny S. i L.), a także przeprowadzenie dowodu z przesłuchania B. L., Wójta Gminy C., geodetów Z. K. i W. O. nie ma związku z toczącym się postępowaniem przed sądem karnym i nie mogło by wnieść nowych, istotnych dowodów w sprawie dotyczącej naruszenia nietykalności cielesnej A. L.. Tym samym przeprowadzenie powyżej wymienionych dowodów byłoby bezcelowe i prowadziłyby jedynie do bezpodstawnego przedłużenia się postępowania.

Kolejnym z wniosków dowodowych podniesionych przez oskarżonych było przeprowadzenie dowodu z przesłuchania policjantów, którzy zostali wezwani na interwencję. W ocenie sądu odwoławczego także było to bezcelowe, gdyż funkcjonariusze policji na miejsce zdarzenia przybyli po zakończeniu sytuacji konfliktowej między stronami, przez co nie są w stanie

zeczności o przebiegu zajścia jakie miało miejsce między oskarżonymi a pokrzywdzonym.

Ostatnim z wniosków dowodowych wniesionych przez M. S. i R. S. było ponowne przeprowadzenie dowodu i odtworzenie nagrania zdarzenia złożonego do akt przez pokrzywdzonego. Sąd Odwoławczy ocenia, że i ten wniosek dowodowy byłby zbędny i także ten wniosek należałoby oddalić. Zauważyć bowiem trzeba, iż nagranie zdarzenia zostało złożone przez pokrzywdzonego już w postępowaniu przygotowawczym, gdzie jego walor dowodowy był oceniany przez funkcjonariuszy prowadzących to postępowanie, a także nagranie to przed sądem meriti na rozprawie głównej zostało także ujawnione i owo nagranie odtworzono (k. 117-118 akt). Tym samym w opinii sądu odwoławczego dowód ten został prawidłowo przeprowadzony przy udziale wszystkich stron postępowania, w tym oskarżonych, a także zapoznał się z nim Sąd Okręgowy w trakcie przygotowywania się do rozprawy odwoławczej. Strony postępowania jak i Sąd Rejonowy posiadali więc możliwość zapoznania się z tym dowodem, a tym samym nie ma potrzeby ponownego jego przeprowadzenia, a dodatkowo należało zaznaczyć, że podczas postępowania przygotowawczego jak i jurysdykcyjnego owo nagranie nie było kwestionowane przez żadną ze stron. Ze względu na powyższe okoliczności i nie dostrzeżenie przez sąd odwoławczy znaczenia dla postępowania z ponownego przeprowadzenia powyższego dowodu, sąd odwoławczy uznał także, iż ostatni z wniosków jest bezzasadny i niecelowy.

Tak więc przeprowadzona przez Sąd Rejonowy analiza dowodowa nie budziła zastrzeżeń Sądu Okręgowego z punktu widzenia reguł oceny dowodów obowiązujących w procesie karnym, wynikających z przywołanych w apelacji przepisów kodeksu postępowania karnego i tym samym nie budzi wątpliwości prawidłowość przyjętej kwalifikacji prawnej czynu przypisanego ostatecznie oskarżonym.

Zdaniem sądu odwoławczego rozstrzygnięcie o konsekwencjach popełnienia czynu przez oskarżonych nie wymagało zmiany. Wymierzona im zaskarżonym wyrokiem kara po 50 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu wysokości 1 stawki dziennej w kwocie 20zł (kwotowo po 500zł grzywny) nie jawiła się jako nazbyt surowa w rozumieniu art 438 pkt 4 kpk.

Czyn oskarżonych nie był w żadnym razie błahym występkiem, gdyż skierowany był przeciwko tak istotnym dobrom, jak naruszenie nietykalności i biorąc pod uwagę okoliczności działania oskarżonych, istotnie oni te dobra naruszyli. Okoliczności dotyczące oskarżonych nie uzasadniały jednak przyjęcia, że do zapewnienia w tym wypadku realizacji wszystkich celów postępowania konieczne byłoby wymierzenie kary łagodniejszej, mając na uwadze zakres i kierunek apelacji. Dostrzeżone przez sąd meriti okoliczności zdarzenia, a zwłaszcza jego powód świadczyły niewątpliwie o tym, że oskarżeni mimo wszystko nie są osobami zdemoralizowanymi, wykazującymi absolutnie nieprzejednany, negatywny stosunek do porządku prawnego jako takiego (wszelkie konflikty między stronami które mają swój finał w sądzie wynikają z zaangażowania się w problem własności ziemi).

W ocenie sądu odwoławczego wystarczające do zapewnienia realizacji celów postępowania zarówno wobec oskarżonych jak i w zakresie kształtowania świadomości prawnej, będzie orzeczenie kary po 50 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości 1 stawki na kwotę 20zł, tak jak słusznie orzekł Sąd Rejonowy w zaskarżonym wyroku. Sąd Okręgowy miał na uwadze także to, że zapewnienie realizacji wszystkich celów postępowania wymagało wymierzenia oskarżonym za przypisany czyn właśnie kary grzywny. W świetle poczynionych ustaleń, jak wyżej wskazano, czyn oskarżonych nie jawił się bynajmniej jako błahy występki. Z poczynionych ustaleń wynikało wszak, że oskarżeni działali w sposób całkowicie świadomy. Motywacja oskarżonych jako wysoce naganna, a opisane wyżej okoliczności popełnienia czynu oraz sposób działania oskarżonych jednoznacznie świadczyły o tym, że był to czyn o dużej społecznej szkodliwości. Jako duże ocenić należało również zawinienie oskarżonych. Łatwość z jaką zdecydowali się oni zaatakować nietykalność cielesną drugiego człowieka świadczyły o determinacji oskarżonych. Mimo to kara grzywny orzeczonej przez Sąd Rejonowy w należyty sposób uwzględnia zarówno wszystkie okoliczności o korzystnej wymowie dotyczące oskarżonych, jak i okoliczności popełnienia czynu świadczące o lekceważącym stosunku oskarżonych do tak istotnego dobra jakim jest nietykalność cielesna innej osoby - mające charakter obciążający.

Sąd Odwoławczy nie dostrzegł w zaskarżonym orzeczeniu żadnych uchybień mogących stanowić

bezwzględne przyczyny odwoławcze z art. 439 kpk oraz rażącej niesprawiedliwości orzeczenia z art. 440 kpk, będących podstawą do uchylenia wyroku z urzędu, dlatego też wyrok Sądu Rejonowego został utrzymany w mocy.	
Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwi ę z le o powodach zmiany	

Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
5.3.1.1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwi ę z le o powodach uchylenia	
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwi ę z le o powodach uchylenia	
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwi ę z le o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
5.3.1.4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylenia		
Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	Na podstawie art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych zasądzono od oskarżonych M. S. i R. S. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w T. kwoty po 100zł tytułem opłat za drugą instancję oraz sąd odwoławczy obciążył ich wydatkami postępowania odwoławczego, po 1/2 części każdego z nich, nie znajdując jakichkolwiek powodów do zwolnienia oskarżonych z tego obowiązku.

PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	- oskarżeni M. S. i R. S., - obrońca oskarżonych,	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo	- rozstrzygnięcie o winie i karze oskarżonych M.	

ustalenie, którego dotyczy apelacja	S. i R. S. – wyrok Sądu Rejonowego w T. z dnia 28 maja 2021r., sygn. akt (...),		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów		

	postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	Zmiana